

a un *mal menor*. Senyalant el preu mínim d'un partit, està abastament demostrat que n'heu profit només l'acondat de posició acomodada i únicament ell, i sempre gràcies a les fatídiques contractes collectives, que, com vaig dir en el número 62 del BUTLLETÍ, per al profit moral i material de la classe haurien d'abolir-se.

Assenyalem si de cas i conjurem-nos i fem tot el que calgui per a complir-ho amb fidelitat i noblesa, el sou mínim de "conducta" particular, cuidant que les quotes siguin proporcionals i escalonades, amb contracta escrita i dipositada al Sindicat i essent intervingudes, per garantia de tots, per les corresponents Junes. Comarcals, entretant s'estudia la manera d'endegar per tot arreu les Oficines de Recaptació en les quals podríem fer moltíssim d'aconseguir-hi força millorament moral i material i essent-nos, demés, altament útils per a privar que cap company tingués un número excessiu d'acondats.

Seria d'una alta valor moral i escriu de collectiva dignitat que el Sindicat concedís, no obstant i aquelles normes dictades, que a cada company se l'autoritza a tenir alguns acondats amb la quota inferior a la que s'acordés com a *mínima* en termes generals—les quals podríem expressament anomenar de *llàstima*— que servirien per a fer-ne mercè precisament a aquells dels seus acondats que per les moltes contrarietats de moment, amb tot i no ésser pobres de solemnitat, els escaigués bé aquella pietosa paraula. Menester seria, per això i per tal que no se'n fés un ús abusiu, que taxativament se precisés el número que d'aquells se'n pogués tenir i que mai ni en cap concepte no hauria d'excedir d'un cinc per cent del número total d'acondats que el company tingués.

El tipus mínim de "quota", sense que fos exagerat, podria molt bé fixar-se en vint-i-cinc pessetes anyals i, seguint la norma per nosaltres a ací aprofitada, afegir-n'hi deu per cada jornal de més d'un que entrés a la casa, ultra la que podríem anomenar plus-valú, pel concepte de contribució i que bé prou podria assenyalar-se en un deu o un vint-i-cinc per cent del que pagués i segons la potencialitat o riquesa contributiva del client.

Tota família que cobra un jornal *pot* i, per tant, hauria de pagar dues pessetes cada mes i com a mínim per al seu servei mèdic, demés d'una pessesta a l'any, en concepte de premi de cobrança, impostos i fallides.

No és això cap exageració. De cafè l'immensa majoria, àdhuc els bracers i als llogarrets, malver-

sen força més. Ara bé, si a la llar on entra un jornal paguessin vint-i-cinc pessetes, amb moltíssima més de raó la que comptés amb dos de jornals en podria pagar trenta-cinc, i la que en tingués tres, quaranta-cinc, etc... Si a l'igual que hem fet a ací, a la Selva, la família demés dels jornals té terres, cases, etc., raó serà també, ja que té, allavors, un millor passament, que amb aital concepte també tributi, essent per això, sembla, la millor guia i manera un tant per cent del que pagués de contribució.

En termes generals i no fugint mai de la més escrupulosa proporcionalitat, aquest tant per cent, amb ben bona lògica podria fixar-se en un deu per cent de la quota que l'acondat pagués a Hisenda, en tant no fos aquella superior a 250 pessetes anyals. En tot allò que passés de 250 pessetes de contribució a l'any, hauria de contar-se-li a raó d'un quinze per cent i, en tant arribés a pagar més de 500 pessetes anyals, l'excés aquell hauria de gravar-se en un vint-i-cinc per cent.

Exemple pràctic: A aquí hi ha un veí que a l'any vint-i-dos pagava trenta pessetes de "conducta" i avui en paga cent-vint-i-cint, però que, fent com fa de contribució mil dues centes cinquanta pessetes, segons el tipus progressiu que proposem, hauria de pagar-ne *dues centes setanta cinc* que resulten i per peces menudes: 25 pessetes del deu per cent de les primeres 250 pessetes, més 37'50 pessetes del quinze per cent de les segones 250 pessetes, més 187'50 del vint-i-cinc per cent de les 750 pessetes que sobrepujen a aquelles 500 ja recarregades i que, afegida la seva suma, total de dues centes cinquanta de *plus valú* a les vint-i-cinc de quota fixa, completen les esmentades 275 pessetes que, com hem dit, li correspondrien.

Miri's això pel costat que es vulgui, és d'estricta justícia, ja que pagaria molt qui molt tingués.

Comprens, però, que algun company se n'esgarriaria i que algun client *perjudicat* (!) se n'escaami i per això potser, i en guany per a nosaltres d'independència, tal vegada ens seria més avantatjós que per aquells qui paguessin més de cinc centes pessetes de contribució establíssim la "conducta" amb quota *combinada* i que podria consistir en cobrar al client i de cada visita o servei que li dispenséssim una quantitat prudencial i proporcionada a la seva posició tot i pagar-nos, també, un tant fixe i en concepte de "conducta", que allavors li serviria per assegurar-se una *reducció* en els nostres possibles honoraris.